

Bud efter. Politibetjente og nysgerrige ilede til fra alle Sider.

Nogle Minuter senere laa Susse Frederiksen, af Aviserne kaldet »Folkets Glæde«, udstrakt paa Stenbroen, mens Redningskorpsets Mandskab tilligemed Lægen arbejdede med en Maskine for at bringe Liv i hende. Ved hendes Fødder stod Mads Vestrup. Han drev af Vand og skælvede af Kulde, men var alligevel endnu udelukkende betaget af Angsten for denne Menneskesjæls evige Fortabelse.

Politibetjentene holdt de nysgerrige paa Afstand. Men forresten havde de ingen Besvær med at holde Orden. Saalænge Folk ikke vidste, om det var et Lig eller et levende Menneske, de havde samlet sig om, forblev de stille og talte ikke højt. Man hørte Maskinen arbejde. Og pludselig gik der en Bevægelse gennem de nærmest staaende. — »Hun aander!« blev der sagt.

I det samme var det forbi med den højtidelige Stemning. Folk raabte op og trængte paa for at komme til at se.

Pludselig var der en, og straks efter flere, der spurgte efter Redningsmanden. Men Mads Vestrup var allerede gaaet sin Vej. Saa snart han havde faaet Sikkerhed for, at Pigen levede, søgte han efter sin Frakke og de øvrige Ting, som han havde kastet fra sig, og som en gammel Kone imidlertid havde